

Megkérdeztük országgyűlési képviselőjelöltünket:

MI VEZETTE A POLITIKAI PÁLYÁRA?

- A pályám még véletlenül sem a politikával kezdődött - kezdte válaszát dr. Horváth Zsolt, Bács-Kiskun megye 2. választókerületének egyéni mandátumot szerzett országgyűlési képviselője. - Világéletemben programozó matematikus szerettem volna lenni. A Katona József Gimnáziumba járva erre minden esélyem megvolt, így mindenki elcsodálkozott, hogy mire a felvételi lapok kitöltésére került a sor, én azon az orvosi egyetemet jelöltem meg első helyen. Ennek is megvan persze a magyarázata. Édesanyám Gyenes doktor úr mellett védőnőként dolgozott, s én, mondhatni, a Táncsics Mihály utcai rendelőben nőttem fel. Mindig is érdekelt a biológia – Vetéssy Kati néni tanította nekünk –, a fizika és a kémia is, ezért inkább az osztályfőnökömnek, Szekér Bandi bácsinak és Horthy tanár úrnak, a matematika tanáromnak okozott meglepetést ez a hirtelen irányváltás.

Kezdetben gyermekortopédusnak készültem. Évekig dolgoztam segédápolóként az ortopédiai klinikán. Etettem, fürdettem a gyerekeket, a legkisebb három hónapos volt: nagyon szerettem ezt a munkát, s persze a kereset is jól jött. A szüleim elég szerény körülmények között éltek. Én az egyetemi évek alatt lényegében már eltartottam magam. Még jobban kerestem a hatodévbén, amikor már mentőzni is engedtek bennünket.

Kezdő orvosként Kecskeméten is az ortopédiára kerültem. Az egészségügyben szembetalálkoztam azzal a feudális hierarchiával, ami a rendszerváltozás előtti időket még erősen jellemezte. Egy-egy vezető főorvos amolyan hűbérúrként irányította az osztály életét. Az is zavart, hogy az orvos szinte rákényszerült a hálapénz elfogadására, mert másképp tudott lakásra félretenni, családot alapítani. Szakmailag előrejutni, magasabb jövedelemkategóriába kerülni sem igen lehetett, mert úgymond „kihalásos alapon” öröklődtek az orvosi címek. Mivel a fogorvosok már akkor is tarthattak magánpraxist, ahol az árlistán szereplő összegért minőségi szolgáltatáshoz is jutott a páciens, úgy éreztem, ez keményebb, de alapjában mégis tisztességesebb világ.

Akkoriban lehetőség volt arra, hogy ha valakinek jó szigorlati jegyei voltak, visszamehetett az egyetemre egy hároméves fogorvosi képzésre. Minden évben a legjobb öt szigorlati átlagú jelentkezőt vették fel. Mivel a tanulmányi eredményemmel a legjobbak között voltam, nem volt gond a bejutás. Így lettem fogorvos, s mellette párhuzamosan jártam a közgazdaságtudományi egyetemre. Sűrű nehéz évek után, melybe a tanulás után még pár év országjárás is belefért a Signal Dentibusszal, a kecskeméti Rendelőintézetben helyezkedtem el fogorvosként.

- Mióta tagja a FIDESZ-nek?

- 1989 óta. 1990-ben már szerepelt a nevem az önkormányzati listán, de ez elsősorban a doktorátusomnak volt köszönhető. A tanulmányaim során hosszabb időt töltöttem Amerikában, s onnan hazatérve, a FIDESZ 94-es veresége után éreztem igazán komoly késztetést arra, hogy „akkor most fogjunk össze, és nézzük meg, mit lehet itt csinálni”. Ez idő tájt az önkormányzati választáson egyetlen képviselőnk volt. Elindultam ugyan én is egyéni körzetben önkormányzati képviselőjelöltnek, de életemben először kerülve tévékamerák elé, bizony meg sem tudtam szólalni... 1998-ban az országgyűlési választás idején újból felkérést kaptam. A velem szemben támasztott elvárás egy tisztességes helytállás volt. Mindenki nagy meglepetésére nyertem, s innen már nem volt visszaút: végképp a politika mellett táboroztam le. Úgy gondoltam, egyéni országgyűlési képviselőnek lenni is csak egy szakma, amit meg lehet tanulni. Ezért is vállaltam el már magát a jelöltséget is: tenni akartam valamit a pártunk érdekében. Arra, hogy Kecskeméten két ilyen erős ember mellett, mint Zwack Péter és Király Zoltán, nyerni fogok, magam sem számítottam.

A miniszterelnöki hivatalban kezdtem Orbán Viktor mellett. Mint államtitkár, a társadalompolitikai referaturát vezettem. Nagyon szép időszak volt, összetett és nehéz feladatokkal. Az egészségügy, szociális ágazat, munka, oktatás, kultúra, sport tartozott hozzám, s mindegyik minisztériummal az én feladatom volt a kapcsolattartás. Harrach Péterrel, Pokorni Zoltánnal, Deutsch Tamással, Rockenbauer Zoltánnal, Gógl Árpáddal álltam szinte napi munkakapcsolatban.

- Milyen konkrét tervei voltak, vannak?

- Mindenképpen el akartam érni, hogy az egészségügyben tapasztalható, említett visszasságok megszűnjenek. Ha nem olyan szabadosan és nem is pont úgy, mint ahogyan Amerikában láttam, továbbra is szeretném, ha egy szolgáltató, partneri típusú egészségügyi ellátó rendszer alakulna ki. A kecskeméti SZTK épületében uralkodó egykori viszonyokról annyit, hogy ha leöntöttük a műszereinkről a szennyezett vizet, az a másik rendelőben a beteg alá folyt. A régi karos, csigás, gumis fűrókról nem is beszélve... Már ott dolgozva elhatároztam, hogy ha valaha is módomban áll, ezen az állapoton mindenképp változtatok úgy, hogy az az egész országban mintául szolgálhasson. Az elhangzottakból egyelőre a legutolsó az, ami maradéktalanul megvalósult. Még egészségügyi államtitkárságom idején sem sikerült forrásokat találni az egészségügy további, elképzelt átalakításához. Elmondható viszont, hogy már most pontosan tudjuk, mit hogyan kell majd tennünk a rendszer ideális működtetéséhez.

2006-ban az önkormányzati választások után Kecskemét Közgyűlésének tagja, a város alpolgármestere lettem. Az abban az időszakban elért eredmények magukért beszélnek. Átszerveztük a teljes szociális ágazatot. A 2000-ben elindított rendelőintézet-felújítás ekkor ért a megvalósíthatóság szakaszába. Folyamatosan újultak meg a rendelők a Hunyadi téritől kezdve a Czollner tériig. A hunyadvárosi bölcsőde későbbi tetőfelújításának is ekkor tettük le az alapjait. Megvalósítottuk az „Egy orvos – egy rendelő” elvet. Ma már majdnem minden háziornosnak saját rendelője van. Ha úgy hozza a helyzet – például járvány idején –, a kívánt mértékben meghosszabbíthatják a rendelési időt, ez nem csúszik bele egy öt váltó orvos idejébe. A mostani járványos időszak is igazolta, hogy ez kiválóan működik Kecskeméten.

- A rendelési időt a felgyülemlett adminisztráció is erősen terheli.

- Így van. Ezen is változtatni kell. Én államtitkárként és alpolgármesterként is megtanultam, hogy ne álljak elő olyan kérésekkel, amelyek teljesítésével anélkül terhelem az abban érintett munkatársakat, hogy hosszú távon a dolgok megváltoznának tőle. Nagy baj, hogy ma ilyen adatkérésekkel is terhelik az amúgy is erősen igénybevett ellátórendszert. Évek óta gyűjtjük azokat a felesleges dolgokat, amelyek gond nélkül elhagyhatók lesznek, amint lépni tudunk ebben a kérdésben. Ezen a téren a legfontosabb a szemléletváltás, aminek az a lényege, hogy ne egy engedélyező típusú állam legyünk, hanem egy szolgáltató. Ha egyértelmű jogi szabályozottsága, feltételrendszere van annak, hogy például valaki építsen egy garázst, akkor ez engedélyeztetési eljárás nélkül is megtehető lenne. Adjuk meg az embereknek a jogkövető magatartás lehetőségét, és természetesen adjunk segítséget ahhoz is, hogy a számukra bizonytalan kérdésekben el tudjanak igazodni. Mindez rengeteg bürokratikus útvesszőtől kímélné meg a polgárokat.

- A FIDESZ országgyűlési képviselőcsoport frakcióvezetésében, az egészségügyi kabinet irányításában milyen feladatai vannak?

- Figyelemmel kísérem a jogszabályi változásokat. Minden törvénynek van ugyan „gazdája”, aki végigkíséri annak útját, iratanyagát, de mint vezető, ezeket én is folyamatosan nyomon követem. Kapcsolatot tartok a civil szervezetekkel, a kamarával, szakszervezetekkel, intézményekkel, egészségügyi intézményt fenntartó egyházakkal. Egy-egy állásfoglalásban megfogalmazva igyekszem hangot adni a kéréseiknek, véleményüknek. Az én feladatom a

parlament ellenőrző funkciójának megfelelően az interpellációk, napirend előtti, s közbeni megszólalások tervezése, irányítása is. Tudatosan tervezzük, hogy ki, mikor, milyen témában szólal meg. Külön odafigyelek arra, hogy az új képviselők is szóhoz juthassanak. Bár én is elmondom egy-egy fontos témával kapcsolatban, amit gondolok, más kabinetvezetőkkel szemben viszonylag „visszafogottnak számítok”.

- Úgy tűnik, jó képessége van arra, hogy kapcsolatot teremtsen, tartson, s tárgyalóasztalhoz ültessen egymástól eltérő véleményű embereket is, ami ritka jó tulajdonság a mai világban.

- Úgy gondolom, ez elsősorban neveltetés kérdése. Én a politikából a legtöbb hasznot, sikert abból szereztem, hogy visszaemlékeztem arra: apám, anyám mire nevelt. Apám gyakran hangoztatott mondása volt, hogy a becsületes munka mindig meghozza a gyümölcsét. Ez az elcsépeltnek tűnő mondat éltető erejű akkor, amikor a nehéz fáradtsággal parlament elé vitt javaslatainkat a képviselők rendre leszavazzák, s nekünk mégis újból és újból eljűk kell tární. Mindig benne van a kétely az emberben, hogy ilyen körülmények között érdemes-e továbbdolgoznunk, s mindig apám egyszerű szavai húztak ki a gödörből. Az pedig, hogy a legtöbb emberrel meg tudom találni a közös hangot, anyámnak köszönhető, aki védőnőként a bicikli csomagtartóján maga mögé ültetve a legszélsőségesebb körülmények között élő családokba vitt magával, s dolgát mindig eredményesen végezve jöttünk el onnan. Ehhez azért nem egy esetben igen sok empátia és tárgyalási képesség kellett.

Azért azt is el kell mondanom, hogy égedelem rossz kölyök voltam. Általánosba a „Sárga Iskolába” jártam, s nemegyszer kiraktak a napköziből, mert félelmetes dolgokat műveltem. Felmásztam például az iskola tetejére, ahányszor csak felrepült oda a labda. A gondnoki lakás és az új épület fala igen közel állt egymáshoz. Kezem-lábam betámasztva fel tudtam mászni a kettő között a tetőre...

- Azóta is szívesen vállalja fel azokat a szituációkat, amikor magát kockára téve hozza le a labdát másoknak?

Igen. Alapvetően szeretem a közösséget. Sosem jelentett gondot, ha másokért kellett dolgozni.

- Mi volt az elmúlt négy év legnagyobb büszkesége?

- Az a kampány, amit együtt csináltunk, és amit nagyon szép siker koronázott 2006-ban. Nagyon jó hangulatú, intenzív közös munka volt – olyan ötletekkel, amikre még a mieink sem számítottak. Ennek eredménye, hogy a városnak most jó vezetése, stabil gazdasága van. Hozzáteszem, jó polgármestere is, aki már előtte kórházigazgatóként is bizonyított. Zombor Gáborral együtt voltunk katonák. Ez az egyszerű ismeretség is megalapozhatta, hogy később egészségügyi vonalon és a politikában is jól tudtunk együttműködni.

Nagyon büszke vagyok arra is, hogy azt a mindent privatizálni akaró ámokfutást, amit Molnár Lajos és Horváth Ágnes egészségügyi miniszterek neve fémjelzett, sikerült megállítani. Azt is meg tudtuk akadályozni, hogy az egészségbiztosítási pénztárt privatizálják, s odaadják a járulékunkat a bankoknak. Ezek a sikerek ellensúlyozzák azt, amibe mi is sokszor befáradunk: hogy mondjuk, mondjuk, mondjuk és leszavaznak, és tönkretesznek mindent, ami nekünk kedves volt. Az, hogy mindezek ellenére ilyen sikerekkel jövünk ki mégis dolgokból, jó reménnyel tölt el.

- Mit tervez a jövőre?

- Mindennél jobban szeretnék kormánypárti fideszes országgyűlési képviselő lenni. Ha ez sikerül, az egyik elsődleges feladatunk a most kibontakozó szociális válság megfékezése lesz. Méltatlanul kerültek igen nehéz élethelyzetbe olyan családok, emberek, akik egyébként abszolút becsülettel tették a dolgukat. Ennek mindössze egy feltétele van: radikálisan,

markánsan véget kell vetni annak, ami most van. Ha ez teljesül, minden megindulhat jó irányba. Meg kell kérdezni az embereket is, hogy mi a legfőbb gondjuk és mit szeretnének. Ez után kellő alázattal, és megfelelő szakmai megalapozottsággal kell meghozni a döntéseket. A nehezeket is. Ha együtt vagyunk, és tudjuk, hogy mit akarunk, minden könnyebb lesz.

- Hogyan éli meg mindezt a családja?

- Későn nősültem, a harminchármat már betöltöttem, de ha hamarabb tudom, hogy ilyen jó házasságban élni, biztosan jóval hamarabb megházasodtam volna. Amikor politikai pályára léptem, a feleséggel született egy egyezségünk, hogy – kérése szerint – neki ne kelljen a politikai szerepléseimben részt venni. Ezt én tiszteletben tartom, és a szükségesnél többet nem is szoktam a családukról beszélni. Most egy kicsit mégis szakítok ezzel, mert nagyon-nagyon boldog vagyok. Két szép fiunk van, és januárban megszületett a kislányunk. Nekem a családom a kikapcsolódás, a vár, a mentsvár. A munkám miatt kevesebbet vagyok velük, mint általában más családapák, de azt sokkal intenzívebben.

- Kötik személyes szálak is a városrészünkhez?

- Tízéves lehettem, amikor az alsó tagozatból több közeli jó barátom került át az akkor átadott Hunyadi János Általános Iskolába. Akkor ez nagyon rosszul érintett, most viszont örömteli dolog ezeket az elveszettek hitt barátokat fellelni a Hunyadi városban. Több oldalról is tapasztalom, hogy olyan összetartó közösség él itt, amivel én Kecskeméten nagyon kevés helyen találkoztam. Egyedülálló már a nagy számát tekintve is. Szépen összekovácsolódott kisközösségek más városrészekben is előfordulnak, de itt az egész Hunyadi városnak egy sajátos, bensőséges hangulata van. Egy kicsit állam az államban. Az ember nemcsak kötelességtudatból, hanem a szívéből, szívesen jön ide. Nem érezni olyat sem, hogy a politikai szerepvállalásáért eleve ítéletet mondanának bárkiről is, hanem megpróbálják tényleg megismerni. Idestova tíz éve, hogy rendszeresen járok ide. Ez az elfogulatlan, előítéletmentes, őszinte érdeklődés mára értékes barátságokat eredményezett, amelyek még inkább idekötnek.

Kada Erika